

Слово авторки до читачів

Вітаю!

Для мене велика честь, що ти читаєш мою книгу! Сподіваюся, ця історія та її герої сподобаються тобі так само сильно, як і мені. Пейден і Кай ніколи не припинять веселити мене своїми сварками та відвертим запереченням очевидних почуттів. Маю надію, ця книга стане для тебе джерелом затишку та місцем, куди можна втекти від реальності. У кожному сторінку цього роману вкладено дуже багато любові, і я буду вічно вдячна тобі за те, що ти витрачаєш свій час на написані мною слова. Мені не терпиться показати тобі, що буде далі — у наступних книжках серії події розгортатимуться ще більш несподівано. Для мене велика честь — писати для тебе, і я сподіваюся й далі робити це ще багато років! Приємного читання і дякую, що вирушаєш у цю подорож разом зі мною.

Lawson Kaberte

РОЗДІЛ 1

Нейден

В'язка й гаряча рідина стікає по моїй руці.
Кров.

Кумедно, та я не пригадую, коли охоронець устиг штрикнути мене мечем. Мабуть, до того, як мій кулак влетів у його пику. І хоч він був із Блискавичних, все-таки не зміг уникнути мого правого хука, тож я поцілила йому в щелепу.

Від запаху сажі свербить у носі, і я затискаю його брудною рукою, аби ненароком не чхнути.

Який жалюгідний спосіб видати себе.

Переконавшись, що мій ніс таки не видасть мене Імперцям, що зачаїлися під моїм сховком, я знову торкаюся долонею брудної стіни, на яку зараз навалилась спиною, і впираюся ногами. Набравши повні легені повітря та ледве не задихнувшись від сажі, я знову починаю поволі підійматися вгору. Коли стегна крутять уже майже так само, як і ніс, я змушую своє тіло продовжувати погойдуватися, разом стримуючи чхання.

Лазити димарем... Не зовсім так я собі уявляла сьогоднішній вечір. Усередині тісно, я страшенно пітнію, ковтаю свій страх, прагнучи видертися нагору і побачити замість вкритих кіптявою стін зоряну ніч. Коли голова моя нарешті визирає з димаря, я жадібно ковтаю густе повітря, а тоді лізу ще вище, сідаю на край, і мене атакує нова мішанка запахів, набагато неприємніша, ніж сморід сажі, що налип на моє тіло, одяг і волосся. Піт, риба, спеції та, напевно, якась фізіологічна рідина, перемішавшись, утворюють неповторний «аромат», що лине по всьому Грабїжницькому провулку.

Балансуючи на краю димаря, я напружую зір і намагаюся розгледіти на темному даху свою липку руку. Я мало не забула

перевірити її, але пронизливий біль — звичайний наслідок удару мечем — мені нагадав.

Відриваю смужку тканини від просоченої потом майки, що прилипла до тіла, та пробую промокнути нею рану.

Адена мене приб'є за те, що я знову зіпсувала річ, яку вона пошила. Знову.

Я дивуюся, коли не відчуваю знайомого болю, протираючи руку грубою тканиною, що ледь поглинає липку рідину.

А тоді відчуваю запах.

Мед.

Це ж мед з булочок, що просочується з кількох кишень моєї пошарпаної жилетки та стікає по руці! А я подумала, що то кров. Зітхаю та закриваю очі, дивуючись самій собі.

Однак це приємний сюрприз. Просяклий медом одяг відіпрати набагато легше, ніж закривавлений.

Я роблю глибокий вдих і дивлюся на розбиті, занедбані будівлі, що відкидають тінь у мерехтливому світлі вуличних ліхтарів. Електрики у нетрі постачається небагато, та король великодушно дозволив залишити кілька ліхтарних стовпів. Але завдяки Вольтам і Вченим, які за допомогою своїх здібностей створили стабільну електромережу, тепер мені надзвичайно важко залишатися у тіні.

Що далі від нетрів, то кращим стає стан будівель і більшими — їхні розміри. Занедбані халупи перетворюються на будинки, будинки — на маєтки, аж поки не з'являється споруда, найстрашніша з усіх. Мружачись, я ледве розрізняю вежі королівського замку, що височіють над містом, а також похилий купол Чаші-арени поруч із ним.

Мій погляд повертається до широкої вулиці, що простяглася попереду, і вивчає силуети довколишніх будинків. Грабіжницький провулок — це самісіньке серце нетрів, звідки на всьє місто поширюються торгівля і злочинність. Я оглядаю десятки інших провулків і вулиць, що розбігаються від нього, гублячись у лабиринті міста, після чого зітхаю та злегка всміхаюся знайомій вулиці піді мною.

Дім. Або щось на кшталт. Технічно дім — це коли у тебе є дах над головою.

Але ж дивитись на зірки набагато цікавіше, ніж на стелю.

Якби ж я знала це тоді, коли в мене ще була стеля і я могла дивитися на неї щоночі, не потребуючи товариства зірок.

Мій зрадницький погляд ковзає містом туди, де між вулицями Купецькою та В'язовою розташований мій колишній дім. Там, де,

певно, щаслива маленька родина сидить за обіднім столом, сміючись та обговорюючи день, що минає...

Я чую глухий удар, а потім — бурмотіння, яке вириває мене з гірких думок. Напруживши слух, я ледве розрізняю приглушений низький голос охоронця, якого зовсім недавно пошила в дурні.

— ...підкрався ззаду, тихо, мов мишка, а тоді... наступне, що я пам'ятаю — він поплескав мене по плечу і вломив кулаком в обличчя.

У димарі відлунням розлігся роздратований та верескливий жіночий голос.

— Та заради Чуми, ти ж Блискавичний! Хіба ж не повинен бути спритним?

Вона зробила глибокий вдих і продовжила:

— Ти бодай встиг його лице побачити, перш ніж дозволити йому мене пограбувати? Знову!

— Я тільки очі побачив, — пробурмотів охоронець. — Блакитні. Насичено блакитні.

Жінка роздратовано фиркнула.

— Дуже допоміг! Зараз, стривай — підупиняти кожного зустрічного у Грабіжницькому провулку, аби переконатися, чи його очі відповідають твоєму яскравому опису: насичено блакитні!

Я знову стримую чхання, аж раптом з іншого кінця долинає скрипіння та хор глухих кроків. З того, як важко застогнали прогнилі дерев'яні перекриття під кількома парами черевиків, я негайно розумію, що до полювання приєднались ще троє охоронців.

Це сигнал для мене.

Я зістрибую з димаря та хапаюся за виступ, перекидаю ноги через край і звисаю над вулицею. Видихнувши, розтискаю пальці та прикушуюю язика, стримуючи крик, коли сила тяжіння штовхає мене до землі. Падаю я незграбно і з тихим стуком — у повний сіна віз якогось торговця. Жорстка солома проштрикує мій одяг, ніби одну з голківниць Адени, а коли я вистрибую з воза на вулицю, за мною підіймається на нічному вітерці хмарка сіна та кіптяви.

Аби згаяти час, я вибираю зі свого скуйовдженого волосся солонинки, а тоді вирушаю назад, до Форту, проминаючи розбиті купецькі вози, залишені на ніч без нагляду, та намагаючись не наступати на сміття й різні зламані дрібнички. Коли я йду провулком, то чую, як перешіптуються між будинками крадії.

Я відчуваю вагу кинджала, схованого у моєму черевіку, і розслабляюсь від цієї сталеві прохолоди, проходячи повз зграйки

безпритульних, що зібралися на ніч до купи. Я бачу слабке мерехтіння фіолетових силових полів, які захищають одних із них, тоді як інші не мають достатньо сили навіть на те, щоби спокійно спати, і саме тому вважають ці нетрі своїм домом.

Я швидко і впевнено крокую, а погляд мій насторожено зазирає у провулки. Для бідноти нема різниці. Шилінг — це завжди шилінг, і байдуже, якщо заради цього шилінга доведеться напасти на когось, кому ще гірше, ніж їм.

Я зігзагами йду вулицею, на шляху виринає кілька охоронців, і я змушена гальмувати, тримаючись від них якомога далі. Біля кожної крамниці, на кожному розі, на кожній вулиці стовбичать нахабні вартові у білих мундирах. Цих брутальних Імперців розставили по всьому Грабіжницькому провулку згідно з наказом самого короля та внаслідок зростання рівня злочинності.

Ну а мене це вочевидь не стосується.

Я прослизаю у менший провулок і йду в тупик. Там, у самому кутку, захована справжня барикада з розтрощених купецьких возів, картону, старих простирадл і ще Чума зна чого. Не встигаю я дійти навіть до половини цієї купи сміття, яку ми називаємо своїм домом, як над Фортом з'являється обличчя, сховане за буйними кучерями довжиною аж до плечей.

— Дістала?

Не встаючи з місця, вона розплутує свої довгі ноги, легко підіймається та без жодних вагань проходить просто крізь метрову стіну нашої сміттевої барикади, а тоді кидається до мене з такою надією в очах, ніби я принесла їй пропозицію справжнього даху над головою і теплу вечерю. І попри те що я не можу дати їй ані першого, ані другого, вона вважає, що в мене є дещо набагато краще.

Я зітхаю.

— Мене ображає, що ти сумніваєшся в мені, Адено. Я гадала, що після усіх цих років ти сильніше віритимеш у мене.

Я стягую зі спини наплічник і дістаю звідти зім'ятий відріз червоного шовку. На її обличчі з'являється благоговійний вираз, і я мимоволі всміхаюся.

Вона жадібно виринає шовк у мене з рук і проводить пальцями по м'яких складках тканини. Зиркаючи на мене крізь кучерявий чубчик, що звисає над її очима кольору ліщини, вона дивиться на мене так, ніби я щойно власноруч і самотужки викорінила Чуму, а не поцупила шматок тканини у жінки, не набагато заможнішої за нас.

Так, ніби я героїня, а не злодійка.

Усмішка Адени могла б позмагатися з сонцем, що світить над Розпеченою пустелею.

— Пей, ти й твої липкі пальці — ви справжні дива виробляєте, ти це знала?

Вона обіймає мене руками за шийку та притягує до себе, через що з кишень моєї жилетки ще сильніше тече мед.

— До речі, про липкі пальці...

Я виринаю з її обіймів та копірсаюся у кишнях, щоб дістати шість розчавлених липких булочок, апетитного вигляду яких майже не псують налиплі соломинки.

Очі Адени від цього видовища широко розплющуються, а тоді вона вихоплює в мене з руки одну з булочок — так само жадібно, як і тканину до цього. Вона розвертається і, на ходу відкусивши шматок, знову проходить через нашу фортецю та без вагань гепається на вицвілі грубі килими, якими застелений внутрішній бік барикади. Вона з очікуванням плескає долонею біля себе, аби я сідала поруч, а я, на відміну від неї, незграбно перестрибую через стіну, не встигнувши сісти.

— Закладаюся, Марія не зрадіє, що її крамницю пограбували. Знову. Бідося, їй варто краще подбати про охорону, — говорить Адена, прожовуючи булочку, а на її обличчі, крім крихт, з'являється крива посмішка.

Попри те, що я регулярно обкрадаю цю жінку щонайменше раз на місяць протягом останніх кількох років, вона зуміла з'ясувати тільки те, що я — це хлопець. Принаймні вона старається.

— Взагалі-то, — кажу я, знизавши плечима, — біля її крамниці цього разу було на два Імперці більше, ніж зазвичай. Певно, вона втомилася, що в неї за кілька років украли стільки булочок.

Адена примружується, побачивши мою посмішку.

— Дякувати Чумі, Пей, тебе не зловили.

Щойно з її вуст зривається знайома фраза, моя щелепа інстинктивно стискається, а її — завмирає, не встигнувши вкусити. Вона здригається, супиться та прокашлюється.

— Вибачай. Погана звичка.

Мої пальці намацують грубе кільце на великому пальці руки. Бездумно його кручу та видушую з себе ледь помітну посмішку. Цієї теми ми зазвичай намагаємося уникати, хоча насправді це я винна в тому, що нам раптом стало незручно про це говорити.

І це все через одну хвилину слабкості, якої я б воліла ніколи не відчувати.

— Ти ж знаєш, мене не слова непокоять, а...

— Те, що вони означають, — з усмішкою перебиває мене Адена, на диво точно імітуючи мій голос.

Я ледве не давлюся сміхом і шматком солодкого тіста.

— Ти мене цитуєш, А?

Перш ніж відповісти, вона відкушує шматок булочки та заявляє з набитим ротом:

— Ти не від Чуми захворіла, а через те, що прийшло після неї.

Я повільно киваю, неухважно проводячи пальцями по потертому візерунку килима, на якому ми сидимо. Знайоме відчуття. Сама тільки ідея дякувати за щось Чумі, яка вбила тисячі ілійців, відбиває в мене апетит навіть до липких булочок. Дякувати за те, що принесло стільки болю, смерті та дискримінації.

Але тепер усіх цікавлять лише ті, кого Чума не вбила. Королівство багато років перебувало в ізоляції, аби хвороба не перекинулася на навколишні міста, і тільки найсильніші в Ілії зуміли пережити недугу, яка змінила саму структуру людства. Швидкі зробилися винятково швидкими, сильні зробилися непереможними, а ті, хто ховався в тіні, могли перетворитися на тень. Тільки ілійці отримали десятки надприродних здібностей різної сили, призначення та потужності.

Це була нагорода їм за те, що вижили.

Вони — Елітні. Вони — надзвичайні. Вони — виняткові.

— Просто... — починає Адена, але раптом замовкає, колупаючись у своїй булочці, ніби намагається підібрати слова. — Просто будь обережна, Пей. Якщо тебе ввіймають і ти не зможеш виправдатися...

— Зі мною все буде гаразд, — промовляю якомога звичним тоном, ігноруючи тривогу, що мене охоплює. — Це ж те, що я роблю, А. Те, що я завжди робила.

Вона усміхнено зітхає та зневажливо махає рукою.

— Та знаю я, знаю. Ти зумієш постояти за себе перед Елітними.

Я знову відчуваю приплив полегшення, і це змушує мене почуватися водночас і винною і вдячною за те, що вона справді знає мене. Адже не всім, хто пережив Чуму, пощастило отримати якісь здібності. Ні, Звичайні були саме такими — звичайними. І протягом кількох десятиліть після Чуми Звичайні й Елітні жили у мирі.

Аж поки король Едрік не постановив, що Звичайним у його королівстві жити більше не можна.

Хвороба прокотилася землею понад три десятиліття тому. Скориставшись новим спалахом звичайної, вірогідно, недуги, Цілителі

короля оголосили, що Звичайні — це носії зарази, яку неможливо виявити, і саме через неї вони, певно, ніяких здібностей і не розвинули. Тривалий контакт із ними, мовляв, негативно позначається як на Елітних, так і на їхніх силах, і з часом Звичайні послаблюють здібності, які так захищають Елітних.

Як же мені хочеться роздратовано закотити очі від цієї думки...

Батько мій вважав, що це все нісенітниця якась, та і я вважаю приблизно так само. Та навіть якби у мене й були докази того, що король безсоромно бреше, хто ж повірить дівчиську з нетрів?

Але король не міг допустити, аби його елітне суспільство стало слабшим або навіть гіршим через якихось Звичайних. Звісно, вимерти надзвичайні не могли...

І тоді він почав Очищення.

Навіть тепер, через кілька десятиліть, історії про тіла, які розкидали на піску під палючим сонцем, продовжують переказувати біля багать, у походах, ними пошепки залякують дітей.

Липкі пальці змикаються над моїми, мед, що вкриває руки Адени, такий само солодкий, як і широка усмішка, з якою вона дивиться на мене. Моя таємниця чайться у блиску її очей, у відданому виразі її обличчя. Я таку велику частину свого життя провела, звикаючи до того факту, що нічого і ніколи не буде справжнім. Будь-яка дружба — це фальшивка, кожен добрий жест — прорехований наперед.

«Приховуй свої почуття, приховуй свій страх і, найголовніше, сама ховайся за маскою. Нікому не можна знати тебе, Пейді. Не довіряй нікому й нічому, крім себе».

Легідний голос мого батька досі дивно лунає у моїй голові, нагадуючи, що кожна хвилина мого життя повинна бути брехнею і що дівчину, котра сидить поруч зі мною, я теж повинна дурити, як і все королівство.

Егоїзм вкрав мою розсудливість всього лише на одну ніч, але мені й цього вистачило, аби нам обом тепер загрожувала небезпека.

— Гаразд, годі вже про Чуму базікати, — весело каже Адена, — і ця твою... ситуацію, — додає вона, подивившись кудись у провулок.

Я навіть не намагаюся не фиркнути.

— Здається, двох років на те, аби стати делікатнішою, тобі не вистачило, А.

Сумніваюся, що вона мене взагалі почула. Сумніваюся, що вона зараз взагалі щось помічає, крім шматка тканини, який схопила.